

איש לרעהו

לקט אמרות חז"ל
רעיונות, עובדות
והנהגות מגדולי
ישראל,
על מדות טובות
שמביאות לאהבת
הזולת הנלמדות
מפרשת השבוע

ליקוט ועריכה: יצחק בן אהרן
כל הזכויות שמורות למכון אהבת אמת
אסור להעתיק, לצלם ולהדפיס בלי רשות בכתב

מכון אהבת אמת – המרכז להעמקת ערכי אהבת הזולת

ע"ש ר' עבי יהודה דומוביץ ז"ל

רח' אבן עזרא 2 ירושלים 9242402 טל: 02-5671812 פקס: 077-7671812

שבת קודש ח שבט תשע"ג: הדלקת נרות: ירושלים 4: 25 תל-אביב: 4: 39 חיפה: 4: 29 מוצאי שבת: ירושלים: 5: 40 תל-אביב: 5: 42 חיפה: 5: 40 ר"ת: 6: 18

פרשת בא

זריזות למצוות

**לעשות כל מעשה מצוה, חסד והטבה לזולת,
בזריזות!**

נלמד מהפסוק: "ושמרתם את המצוות" (פרק יב-ז)

ודרשו חז"ל במכילתא: רבי יאשיה אומר אל תקרא כן, אלא ושמרתם את ה"מצוות", כדרך שאין מחמיצין את המצה, כך אין מחמיצין את המצוה, אלא אם באה מצוה לידך עשה אותה מיד.

בספרו דעת חכמה ומוסר (ח"ד) כותב הגה"צ רבי ירוחם לייבוביץ זצ"ל שמדת הזריזות היא מיסודי התורה ומעיקרי עבודת האדם. זהו ביאור הפסוק "אם בחקותי תלכו, ופירש רש"י: "שתהיו עמלים בתורה". כלומר: שתהיו זריזים ורצים בכל מדת הזריזות, בלי שום שיהוי קל, וממילא תהיו עמלים בתורה ללא שום רפיון, ואז תזכו ל"והתהלכתי בתוכם" - לטיול עם השכינה שוה בשוה. ואולם "אם לא תשמעו ליי" להיות עמלים בתורה "ואם בחוקותי תמאסו" - היינו שאם אינו במצב של עמלות בתורה אלא מתרפה כל זהו במלאכתו, הרי זה כבר "ואם בחוקותי תמאסו".

מה נורא הדבר - כותב רבי ירוחם - ששורש כל התוכחה והעונש הוא במדת עצלות כל שהיא באה לידי ביטוי בכך שאינו מקיים את התורה ועמל בה במלא מדת הזריזות. כמה זה מחייב את האדם לזריזות...

הגאון רבי יהודה צדקה זצ"ל היה רגיל לשבח את מדת הזריזות - כצורך חיוני לעבודת ה' - בדברים הבאים: מצינו שדוד המלך ע"ה הזכיר זכות לעצמו באומר: "דרך מצוותיך ארוץ כי תרחיב ליב". דוד המלך לא אומר "דרך מצוותיך אשמור ואקיים" אלא "ארוץ" דוקא, ומדוע? משום שהריצה עדות היא על תשוקתו לקיים המצוות, עדות היא על תאות לבו אל הקדושה. מעולם לא ראינו אדם רץ לפרוע את מסי המלך אלא אם כן אוהבו ומשתוקק לעשות חפצו. הנה כי כן: הריצה מעידה על העיקר ביהדות - החפץ וההשתוקקות!

משל לאדם שאינו חש בטוב והולך אצל הרופא שיבדקהו: אינו שואל אותו אם הניא אוכל לפיו, שכן מכיון שהוא חי הרי בהכרח שהוא אוכל. אלא שואלו אם אוכל בתיאנון. האכילה בתיאנון מעידה על בריאות. אדם שתיאבונו לקוי סימן שבריאותו לקויה, והיא המדה גם בקיום המצוות. הריצה לקיים מצוות הריהי עדות טובה שעבודתו לאלוקים שלימה היא.

הזריז נשכר...

פעם שהה הצדיק רבי צדקה חוציין מבגדד זצ"ל, ללינת לילה בעיר תל אביב. שאל את בעל אכסנייתו, האם נמצא בקרבת מקום בית הכנסת שמתפללים בו שחרית עם הנץ החמה.

השיבו הלה: "בקרבת מקום אין, אלא בריחוק מקום, כדי מהלך של שעה ויותר..." אמר רבי צדקה חוציין: לא נורא, נשכים באשמורת הבוקר, בשעה אחת קודם, ונלך לשם".

ואכן כך עשה. עם שחר קם ופנה ללכת לדרכו להתפלל עם הנץ החמה במקום המרוחק. והנה אך צעד צעדים מספר מן הבית, ראה פתאום לפניו את בנין בית הכנסת הגר"א שברחוב הירקון. הוא נכנס פנימה ושאל: באיזו שעה תפלת שחרית? אמרו לו: "עם הנץ החמה!"

מיד שמח רבי צדקה שמחה גדולה ואמר: "ראו מה גדולים מעשי היצר! כדי להכשיל אותי ולרשלני. נשכח מלבו של בעל האכסניה שלי, כי סמוך לביתו ממש מתפללים כ"וותיקין" [עם הנץ החמה]. ואילו משהתגברתי על העצלות, כאפס נחשב. אך צעדתי כמה פסיעות, וכבר בית הכנסת לפני!"

אורות ממזרח

עלון "איש לרעהו" פרשת בא הוקדש לעילוי נשמת

ר' יצחק בן ר' חיים עבי שווארץ

נלב"ע ביום יג שבט

ה . נ . צ . ב . ה .

לדקדק בכל דיבור היוצא מהפה שיהיה על טהרת האמת!

נלמד מהפסוק: "והעתירו לה' אלוקיכם" (פרק י-יז)

מדוע אמר פרעה "והעתירו" בלשון רבים? ביאר הרמב"ן: "כי כן יאמר פרעה בכל פעם דרך מוסר, כי יודע פרעה כי משה הוא המעתיר, כי כן אמר לו: למתי אעתיר לך" "והעתרת אל ה'" "אפרוש כפי אל ה'", כי לא ידבר [משה] בזה לשון רבים, שלא יוציא שקר מפיו.

האם מותר לשנות מפני השלום באופן קבוע?

סיפרו חז"ל בגמרא (יבמות סג.) על האמורא רב שאשתו הקניטתו. כשאמר לה תבשלי לי עדשים, בשלה קטניות, כשאמר לה תבשלי לי קטניות, בשלה עדשים. כאשר גדל חייה בנו, התחכם והפך את הדברים: כשציווהו אביו שיאמר לאמו לבשל עדשים, ביקש חייה שתבשל קטניות, ואז כמובן בשלה עדשים, כרצון אביו. כשנודע הדבר לרב אמר לבנו: אל תמשיך לעשות ערמה זו כי דבר שקר הוא.

והקשו המפרשים: מדוע אסר עליו רב לעשות כן, והרי התירו חז"ל לשנות בדיבורו במקרים מסויימים, כגון מפני דרכי שלום (יבמות סה:) ובמיוחד במקרה שלנו, ששינה בדיבורו משום שלום בית, והרי הקב"ה התיר אף למחוק את שמו כדי לעשות שלום בין איש לאשתו. כל-שכן שיהיה מותר לשנות בדיבורו בשביל שלום בית!?

ונראה לתרץ כפי שכתב ה"ם של שלמה" (סימן מו) שרק באקראי מותר לשנות מפני השלום, אבל שליחות קבועה בין אביו לאמו, כפי שאירע בנידון דידן, אסור לשנות בדיבורו אף מפני השלום. [אך, כבר הקשו עליו ממה שאמרו חז"ל בגמרא (ב"מ כז:) שבשלוש דברים התירו לשנות בדיבורו. וזאת מפני השלום ומשמע שאין חילוק בין אקראי לקבוע]

אימתי מותר לומר לשון המשתמעת לשתי פנים?

נפסק בשו"ע (יו"ד סימן קנז ס"ב): אסור לאדם להגיד שהוא עכו"ם כדי שלא יהרגוהו. **והרמ"א** הוסיף: "אע"ג שאסור לומר על עצמו שהוא עכו"ם, מכל מקום יכול לומר להם לשון משתמעת לשני פנים והעכו"ם יבינו שהוא אומר שהוא עכו"ם והוא יכוון לדבר אחר.

לפי"ז ביאר הגאון **רבי זלמן סורוצקין** זצ"ל (באזנים לתורה - וירא) את הפסוק: "ויאמר אברהם אל שרה אשתו אחותי היא" (בראשית כ-ב) ותמוה: איך זה שאברהם לימד את שרה לומר שקר? וכן איך אומר יצחק על רבקה "אחותי היא"!!

אלא - מבאר רבי זלמן - הרי מצינו לחכמה שנקראת "אחות" ככתוב (משלי ז-ד) "אמור לחכמה אחותי אתי", ומכאן שהיה טפל לשרה בנביאות, לכן אמר "אחותי" כשכוונתו לחכמה, שהיתה אחותו בנבואה וחכמה, והוא לשון המשתמעת לשני פנים כמו שפסק הרמ"א.

האם מותר לספר מעשה שלא היה?

נשאל הגאון **רבי שלמה זלמן אויערבאך** זצ"ל ע"י מגיד שיעור, האם מותר לו לספר בשיעור מעשה שלא היה, כדי לעורר בלב השומעים את ההלכה למעשה בצורת סיפור?

השיב רבי שלמה זלמן, כי מותר הדבר. שהרי גם **התרומת הדשן** כתב שאלות למעשה שלא היו. וכן ביערות דבש מביא מהגמרא ביומא (דף כג) מעשה בשני כהנים וכו' כדי להרבות בבכיה. רואים מכאן שמותר לומר שקר כיד להרבות בבכיה, והוא הדין כאן.

"חוששני מנדנדוד של שקר"...

הרה"ק **רבי פנחס מקוריץ** זצ"ל, איש אמת היה. שבע שנים עמל לדעת מהי אמת. שבע שנים נוספות עמל לדעת מהו שקר, ועוד שבע שנים, כיצד לקנות את האמת ולהתרחק מן השקר.

ומעשה שאירע אצל הרה"ק **רבי שם קאלשיץ** זצ"ל. הוא היה נוהג ללכת למקוה באישון לילה, לפני סדר לימודו. לילה אחד ראה שמשמשו ישן ונמנע מלהעירו. הלך לבדו שקוע ברעיונותיו, והנה נתקל באחד הפחתים, נפל ושבר אחת מצלעותיו. נשאוהו והביאוהו לביתו, שם שכב על ערש דוי ימים רבים וכל אותה עת לא הוציא מפיו אף לא אנחה אחת.

שאלוהו: כיצד יכול הוא להתאפק מלהתאנח? והשיב: "חוששני לדברי רבי פנחס מקוריץ שאמר, שאדם המתאנח יותר מכפי כאבו, אף זהו נדנדוד של שקר"...

באהלי צדיקים

רק על טהרת האמת

כאשר הדפיס הגאון **רבי שלמה זלמן אויערבאך** זצ"ל בצעירותו את ספרו "מאורי האש" על עניני חשמל בשבת, קיבל הסכמות מכל גדולי ירושלים, וביקש גם את הסכמתו של הגאון **רבי יוסף חיים זוננפלד** זצ"ל.

רבי שלמה זלמן הלך פעמים מספר לשוחח בלימוד עם **רבי יוסף חיים**, אך מחמת גילו המופלג לא הכירו. כאשר הגיעו גליונות מן הספר "מאורי האש" התאמץ לראותם אף שראייתו נחלשה ועיניו כבדו מזוקן.

ואולם משנוכח לראות את בקיאותו וסברותו של רבי שלמה זלמן, התיישב לכתוב לו הסכמה על הספר, והאריך שם בהלל ושבח על המחבר. אך רבי שלמה זלמן לא הדגיס הסכמה זו משום החשש שאין כולה אמת... כי שמא כתב כך הגר"ח כדי לפייסו... וכל מה שאין כולו אמת טהורה אין רצונו בזה.

שלמי מועד

לאמיתתה של תורה

הקפדה מיוחדת הקפיד **רבינו הגרא"מ** שך זצ"ל שחשיעור שהשמיע יהיה בנוי על אדני האמת בלבד. כאשר התעוררו לו ספיקות אם הדברים תואמים את האמת, על אף שהיו בידו תרוצים ליישב את הקושיות, נמנע מלהשמיע את השיעור. לא פעם אירע שהפסיק את שיעורו באמצע, כאשר בחורים הקשו על דבריו.

פעם הקשה לו תלמיד בשם **יהודה עדס** (כיום ראש ישיבת קול יעקב) קושיה באמצע השיעור. הרב שך הפסיק מיד את השיעור. לאחר שעה קצרה ניגש הרב שך לבחור ואמר לו תרוץ על קושייתו. שאלו הבחור: "אם כן מדוע הפסיק הרב את השיעור"? השיב הרב שך: "תרוץ זה אמנם עלה במחשבתי מיד, אך הייתי זקוק לזמן מה כדי להתבונן אם התרוץ אכן אמיתי הוא. לא רציתי להתעכב מדי באמצע השיעור, לכן הפסקתי את השיעור.

מתוך מאמר

לשמור על כבודו של הזולת באשר הוא !

נלמד מהפסוק: "וירדו כל עבדך אלה אלי" (פרק יא-ה)

וּכְתַב רַש"י (מגמרא זבחים קב.): חלק כבוד למלכות, שהרי בסוף ירד פרעה בעצמו אליו בלילה, ויאמר "קומו צאו מתוך עמי". ולא אמר לו משה מתחילה וירדת אלי והשתחוית לי. כיוצא בזה אמרו חז"ל על הפסוק "ויצום אל בני ישראל ואל פרעה מלך מצרים" (ו-ג): אמר להם הקב"ה, היו נוהגים [בפרעה] כבוד, וחלקו כבוד למלכות, אף על פי שאני צריך לעשות בו הדין.

שנינו במשנה (אבות פ"ד מ"א): "איזהו חכם? הלומד מכל אדם. שנאמר "מכל מלמדי... איזהו גיבור? הכובש את יצרו. שנאמר "טוב ארך... איזהו עשיר? השמח בחלקו. שנאמר "יגיע כפיך"... איזהו מכובד? המכבד את הבריות, שנאמר "כי מכבדי אכבד ובוזי יקלו".

לומד הגר"ש שבדרון זצ"ל (בספר לב שלום) ממשנה זו שיכול להיות אדם עם מעלות רבות וחשובות, כגון שהוא חכם עד שחז"ל מכנים אותו "חכם". או שהוא "גיבור" שלדעת חז"ל הוא זה שכובש את יצרו, ויכול להיות גם "עשיר" השמח בחלקו. ועם כל המעלות הללו, אדם זה עדיין אינו מכובד ואף יכול להיות מבוזה! וכל כך למה? משום שאינו מכבד את הבריות! כי "איזהו מכובד? המכבד את הבריות!"

אי זההירות בכבוד הבריות - אומר רבי שלום - נובעת מכך שמחשיב הוא את עצמו. ומכאן, שאם אדם יכיר את ערך עצמו, וישים על לבו את הידיעה שאין הוא אלא "בורג קטן" מעגלה הכללית של הכלל, יהיה הוא ממילא זהיר יותר בכבוד חברו. ונמצא שבכך יתכבד הוא בעצמו בתור חלק מהכלל המכובד.

עוד ניתן ללמוד מהמשנה כפי שמפרש הגר"י אברבנאל זצ"ל: מיהו האדם ה"מכובד" - שיש בתוכו די מכובדות? זה ש"מכבד את הבריות" - זה שיכול להעניק מכל מה שיש לו לזולתו, וזה מוכיח עד כמה הוא עצמו מכובד, כמו כלי שלא מוציא מקרבו אלא מה שבתוכו, ועץ השדה נותן פריו כפי לחות שורשיו.

שלא יתבייש פעם נוספת...

סיפר הגה"צ רבי בן ציון ברוק זצ"ל: "נתלוותי פעם לגאון רבי חיים עוזר גרוז'ינסקי זצ"ל בדרכו, והנה ניגש אלינו אדם כבד-פה שגמגם בלשונו, ושאל אותנו לכתובתו של רופא המתגורר בסביבה, חששתי להשאיר את רבי חיים עוזר לבדו ברחוב, מפני כבודו, ועל כן הצבעתי לאיש השואל על הכיוון שעליו ללכת. אולם רבי חיים עוזר עמד על כך, שאלך עם השואל ואראה לו בדיוק היכן גר הרופא. ורבי חיים עוזר עצמו עמד וחיכה לי ברחוב עד שובי.

כאשר שבתי אליו, הסביר לי רבי חיים עוזר: האיש הזה הרי מגמגם הוא, ובוודאי יתבייש לשאול מאנשים. אלא מכיון שראה אנשים בעלי חזות חרדית ניגש אלינו, לפיכך, כדי שלא יתבייש פעם נוספת, נחוץ להראות לו את המקום במדויק ובכך למנוע ממנו בושה מיותרת".

שמה יגרום פגיעה בכבודו...

המשגיח הגה"צ רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל הוזמן על ידי ישיבת מיר בירושלים לבוא ולהמשיך לכהן בה בתור משפיע רוחני. אך בבואו לישיבה, התברר לו כי כבר מכהן שם אברך תלמיד חכם בתור משגיח, ומשמיע שם שיחות מוסריות לבני הישיבה. חשש איפוא, רבי יחזקאל, שאם ימשיך להרצות שיחותיו כפי שנהג בישיבת מיר בחו"ל, שמה יגרם בכך פגיעה בכבודו של אותו אברך, שהוא הקדימו בירושלים.

משום כך החליט רבי יחזקאל שהוא לא ישמע שום שיחה בתחום הישיבה, כי אם יאמרה בביתו שנמצא הרחק מן הישיבה.

לשכנו תדרשו

כבוד בין חכמים

מדה טובה לתלמידי חכמים ובני תורה החולקים כבוד זה לזה בכל עת !

נלמד מהפסוק: "דברו אל כל עדת בני ישראל" (פרק יב-ג)

וּכְתַב רַש"י (מהמכילתא): וכי אהרן מדבר והלא כבר נאמר ואתה תדבר? אלא חולקין כבוד לזה ואומרים זה לזה למדני, והדיבור יוצא מבין שניהם כאילו שניהם מדברים...

זכות גדולה לחכם המוותר מכבודו למען כבודם של חבריו. ובוזה זוכה שיקבלו הלכה כמותו. וכפי שאמרו חז"ל (עירובין יג): מפני מה זכו בית הלל לקבוע הלכה כמותן? מפני שנוחין ועלובין היו, ושונים דבריהם ודברי בית שמאי ולא עוד אלא שמקדימין דברי בית שמאי לדבריהן.

בענין תוארי הכבוד הנהוגים בזמנינו כתב כ"ק האדמו"ר מאונגוואר - הגאון רבי מנשה קליין זצ"ל (בשו"ת משנה הלכות ח"ד סימן קב) את הדברים הבאים: "וכת"ר ביקשני שלא לתוארו, ואף כי רצונו של אדם זה כבודו מכל מקום רשמתי על מכתבי הנ"ל כנראה מתרי טעמא: חדא, דחכם שמח על כבודו, כבודו מחול. אבל אין בידו למחול על בזיונו, ובאם במקרה יפול המכתב בידי מאן דהוא, ויחשוב זה בזיון לכת"ר אשר לא כתבתי בתואר הראוי לפי דעתו ונמצא בא לידי בזיון וקצף, בזיון לכת"ר וקצף עלי, וזה כבר אין בידו למחול..."

עדיקים המכבדים זה לזה

כאשר ביקר כ"ק האדמו"ר מבויאן בארץ ישראל, נכנס אליו כ"ק האדמו"ר מסדיגורא - רבי אברהם יעקב פרידמן זצ"ל לביקור פרידה קודם חזרתו לחו"ל. הם שוחחו ביניהם. בסיום הביקור ליווה האדמו"ר מבויאן את הרבי מסדיגורא עד לביתו ונכנס מספר דקות לבקרו. לאחר מכן יצא שוב האדמו"ר מסדיגורא ללוות את האדמו"ר מבויאן לאכסנייתו, וחזר האדמו"ר מבויאן ללוותו, וכך חזר הדבר על עצמו שוב ושוב.

כה רבה הייתה האהבה ביניהם עד שהיה קשה להם להפרד. לבסוף ביקש האדמו"ר מסדיגורא מהרבי מבויאן שלא יוסף עוד ללוותו כי השעה מאוחרת וחסידים רבים ממתינים לו ליד ביתו.

במחיצתם

ומי בעמך ישראל

בין איש לרעהו - סיפורים בני זמננו

החליצו חושים! / הרב נפתלי זינברג

המפלגות, והכח נתון בידיהם. לפי הצעתנו יש לפרק את כל מוקדי הכח של הכנסת, ולערוך בחירות ישירות לא רק לראשות הממשלה אלא למגוון התפקידים כולם. ישנם דרכים לבחון מי הוא הראוי והמוכשר לכל תפקיד אבל אין כאן המקום והזמן לפרט, עיקר העיקרים, הפנמת המושג של אחדות כל עם ישראל ושיתבטלו הלכה למעשה כל ה"מפלגות"

באופן כזה ימשיך הכח להיות מונח בידי העם, כאשר המפלגות מאבדות את צורך קיומן. הממשל יתנהל בדומה לכל חברה כלכלית, כאשר כל אדם נבחר בידי הציבור ללא מוקדי כוח, תככים או מינויים פוליטיים.

ואם יבוא השואל וישאל בצדק: הרי לפי המציאות הקיימת, בהכרח הפקידים יבחרו מהרוב החילוני, ומה ימנע בעדם לכפות את דעתם ורצונם על המיעוט החרדי, למשל?

על כך תשובתנו: בוודאי שהפקידים הנבחרים צריכים להיות נוטראליים ובלתי מזוהים עם סקטור מסויים. לא משנה לאיזה מגזר הם שייכים. עליהם להכיר את הצרכים האמיתיים של כל המגזרים בציבור הישראלי, ולהיות מספיק חכמים, ישרים והוגנים כדי להבין שלא ניתן בשום פנים לכפות אורח חיים שונה ממה שכל מגזר חונך והורגל בו.

ובכן: כל אדם בר-דעת מבין שאם אנו חפצים בחברה מאוחדת ולא שחלילה "איש את רעהו חיים בלעו", אלא: "איש את רעהו יעזור ולאחיו יאמר חזק", יש להתחשב בצרכי כולם ולכבד את רצון רעהו, וקבוצה את רצון רעותה, ולאפשר לכל אדם לחיות באמונתו עד שזנכה ל"מלאה את הארץ דעה את ה'", זה בהחלט אפשרי כשיש רצון אמיתי לאחדות בדרכי נועם.

* * *

השאיפה שעומדת מאחורי הרעיון הזה היא להגיע, לאחדות קודם-כל כלפי חוץ. שכן כאשר קיימות מפלגות שונות על כרחך שהן תתחרנה ביניהן על מוקדי הכוח, ולפיכך השאיפה צריכה להיות להוציא ממושגינו את כל הרעיון של מפלגה או פילוג, ולהגיע למצב בו כולם בהכרח ילמדו להסתדר אחד עם השני - עם גישה חיובית ומכובדת!

הבה ננסה לתאר לעצמנו כיצד במקום שכל מפלגה בארץ תשקיע את כוחותיה נגד יריבתה, ישקיעו כולם את כוחם בעשייה חיובית ומקצועית לטובת העם כולו!

נשמע לא מציאותי? נכון. השינוי לא יתרחש ביום אחד, אך הבה נתחיל לפעול מעתה בכיוון הנכון! וכאן אני נזכר שוב במשפט שאמר לי מרן הגר"ש אלישיב זצ"ל "צא ותעשה שינוי!"

אז אולי השינוי הציבורי האמיתי הוא שהממסד השלטוני יראה כמו חברה כלכלית? כל ארגון וחברה מצליחים להתנהל גם בלי מפלגות - אז מי אמר שהשיח הציבורי חייב להתנהל דרך מפלגות שונות?! אפשר שיהיו רק שליחי ציבור אנשים מוכשרים ומסורים לטובת העם.

רק נחשוב כמה מיליוני מיליונים של "מימון מפלגות" תחסוך הקופה הציבורית באמצעות השינוי הזה!...

האם עם ישראל צריך לחקות את אומות העולם בהקמת "פרלמנט" מפלגתי רווי מחלוקות ושנאה, או שהיה עדיף שאומות העולם יחקו את הדגם שאנו מציעים?!

לא. אנחנו לא נאיביים. אין לנו ספק שהקנאה, התאוה והכבוד לא ייעלמו לגמרי לפני ביאת המשיח, אך תפקידנו בעת הזאת לנסות ולפעול על מנת למזער ככל שניתן את ההשפעה השלילית ולהרבות בעשייה חיובית!

דווקא עכשיו בערב בחירות - כאשר הנושא זוכה להתעניינות - אנו מעלים את ההצעה שלנו. אך כאמור, אין לה השלכה מעשית לגבי מערכת הבחירות הקרובה. אך מיד לאחר הבחירות יש להתחיל לפעול בכיוון הני"ל, בכנסת ומחוצה לה.

מי שיכול ויזדרז לפעול בענין הזה יתברך בכל מילי דמיטב, אמן, ולוואי שנזכה לשינוי המיוחל בקרוב.

נקדים כי המאמר שלפנינו מופנה בעיקר לעסקני הציבור מכל שדרות העם שבידם היכולת להשפיע על רשויות השלטון

ביום שני, י"ג סיון תקפ"ח (26 למאי 1828 למנינם), הופיע נער מוזר ברחובות נירנברג שבגרמניה. לבוש כאיכר, ובקושי יכול לדבר. על גופו נשא מכתב שבו צויין כי נולד ב-30 באפריל 1812 (למנינם, י"ג בעומר תקע"ב).

הסנדלר "וייסמן" איתר אותו ברחוב, והעבירו לתחנת המשטרה שם הצהיר שקוראים לו "קספר האוזר". ניסיונות לתקשורת עמו נתקלו בדמעות, או בהצהרה "אינני יודע". הוא בילה חודשיים בכלא בנירנברג, בעוד סקרנים הגיעו לבקר את הנער שיכל רק לחייך, וללכת בצעדים בלתי בטוחים, כשל תינוק.

הוא לא יכל להשתמש באצבעותיו וניזון רק ממים ומלחם. גילו היה שש עשרה שנים, אך התפתחותו השכלית כשל ילד בן 6. עם זאת גילה בו ראש העיר "בינדר" זיכרון מצוין, שלדעתו הצביע על מוצא אציל.

לאחר שלמד לדבר סיפר כי כל חייו - מאז היותו תינוק! - עברו עליו בתא חשוך בגודל של 2 מטרים מרובעים, כשמיטתו היא הקש המפוזר על הרצפה, ועמו סוס מגולף מעץ ששימש לו כמשחק. ביום בהיר שחררו אותו והוא יצא לשוטט ברחובות נירנברג.

הנער המסתורי עורר עניין בכל אירופה, ורבים באו לצפות בו. לפי הערכה היה מדובר בבן אצילים שמצד יחוסו אמור לרשת את נסיכות 'באדן' - ואלו שחששו שהוא ישמוט מהם את הירושה, הסתירו אותו כל ימיו.

בשבת חול המועד סוכות (17 באוקטובר 1829 למנינם) ניסה רעול פנים לפגוע בו - מה שאישש את ההערכה שאכן מדובר בנסיך שמאיים על הירושה של מישהו. ובשבת חנוכה תקצ"ד (14 בדצמבר 1833 למנינם) התנקשו בו. כך הסתיימה הטרדיה ששמה 'קספר האוזר'.

* * *

מדוע נזקקנו לסיפור הטרואגי והמוזר של 'קספר האוזר'?! משום שבמידה מסוימת כולנו קספר האוזר!

לפני שנמשיך נבהיר: ביום שלישי הקרוב, י"א שבט תשע"ג, רבים רבים מאיתנו יצעדו לקלפיות לקיים את מצוות גדולי ישראל שלי"א לחזק את כוחה הייצוגי של היהדות הנאמנה בארץ ישראל - להגן על צעירנו מכפיה חילונית ולשמר את פך השמן הטהור (ואלו שדעת רבותיהם כשיטת הרבי מסאטמאר זצ"ל, כמובן ינהגו כדעתו).

אמנם, בין מה שמתחייב מאתנו לבצע למעשה בעת הזאת, לבין המצב האידיאלי בו אנו שואפים לחיות, המרחק עודנו רב.

במידה מסוימת כולנו 'קספר האוזר', כי כל המדינה כולה מצוייה ב"יחושך" ואיננה מסוגלת להתעלות מעל עצמה ולהביט נכוחה במבט מרום שמעל ומעבר ל"פוליטיקה".

כלפי מה הדברים אמורים?!

הורגלנו לחשוב תמיד במונחים של "מפלגות" - אך מי אמר שזהו המצב האידיאלי? ברשותכם נציג בשורות הבאות תוכנית פשוטה שלעניות דעתנו תמנע את כל המפלגות - והלוא המילה 'מפלגה' נובעת מהשורש פ.ל.ג.!! כל זמן שהמושגים פלג או מפלגה נמצאים כחלק בלתי נפרד מהחברה לא שייך להתאחד לעם אחד שהרי כשיש בחברה מערכת פעילה בעוצמה, זה חייב להשפיע על כל האוכלוסיה ביוזעין ובלא יודעין, הרי זה באויר האם אפשר לא לנשום?!

בדיוק כמו 'קספר האוזר' שלא העלה על דעתו במשך שש עשרה שנות חייו, שמחוץ לצינוק שלו יש אור, שמש זורחת, אנשים, עצים ופרחים - עולם מלא! כך חיה המדינה כולה במציאות לא אידיאלית, שמצטיירת בעיני כולם כמצב "נורמלי".

המצב האידיאלי (עד שיגאלנו משיח צדקנו) הוא כזה: חסל סדר מפלגות! המדינה תתנהל על בסיס מקצועי - בדיוק כשם שכל חברה כלכלית בעולם מתנהלת!

המצב כיום הוא שאחת לארבע שנים נערכות בחירות עבור